

РЕШЕНИЕ

№ 167

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 27 април 2015 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на седми април през две хиляди и петнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря В.Х. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №144 по описа на съда за 2015 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба Л.С.Б. *** против решение №83 от 16.02.2015 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №1043 по описа на съда за 2014 г.

С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) №14-1158-001491 от 16.06.2014 г., издадено от НАЧАЛНИК СЕКТОР „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ (ПП) ПРИ ОД НА МВР - ПЕРНИК, с което за нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Л.С.Б. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лв.

Жалбоподателят, на посочено основание чл. 126 от АПК, иска от касационния съд да отмени решението на първата съдебна инстанция като незаконосъобразно и постановено в противоречие с тълкувателно решение №1/2007 г. на ВАС относно маловажните нарушения. Заявява, че в постановения първоинстанционен съдебен акт не е взета предвид липсата на съществена предпоставка за осъществяване на процесното нарушение, а именно - недоказано пред районния съд, да е създадена, посредством поведението на водача, непосредствена опасност за останалите участници в движението, което било основно изискване на материалния закон за реализиране на процесното нарушение. Жалбоподателят, посредством процесуалния си представител твърди още, че районният съд не е взел предвид неспазването на изискващата се „административна процедура по чл. 27 и 28 от ЗАНН“ в производството по издаване на процесното наказателно постановление. В жалбата се твърди, че в производството Б. е била лишена от възможността да реализира правото си на защита. По същество се пледира липса на доказаност, както на извършването на процесното нарушение така и на неговата субективна страна, както и липсата на доказаност на вредоносен резултат от процесното деяние. Отново на основание чл. 126 от АПК жалбоподателят, посредством процесуалния си представител иска от касационния съд да отмени решението на Районен съд - Перник като немотивирано, несъобразено с доводите на адвоката в хода на съдебното производство и издадено в противоречие с материалния и процесуален закон,

както и да се отмени процесното наказателно постановление като незаконосъобразно.

В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалбата, ОД НА МВР - ПЕРНИК, пред съда не се представлява и не дава становище във връзка с жалбата.

Окръжна прокуратура – Перник прави заключение за законосъобразност на обжалвания съдебен акт. Предлага решението на районния съд да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок, от страна по делото пред първа съдебна инстанция, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт. Писмени доказателства във връзка със сочените основания за касиране на съдебния акт пред съда не са представени.

Административен съд - Перник, като съобрази сочените касационни основания и извърши проверка на атакуваното решение в пределите по чл. 218 от АПК, приема следното:

Проверяваният съдебен акт е допустим, тъй като съдът е бил надлежно сезиран с редовна и допустима жалба срещу подлежащ на обжалване акт на правораздаване. Обжалваният съдебен акт е валиден. Постановен е в необходимата писмена форма и подписан от съдията, разгледал делото. Правният спор е освен родово и местно подсъден на Районен съд – Перник като първа инстанция. Решението е постановено от едноличен съдебен състав, съгласно правилата на ЗАНН. От мотивите ведно с диспозитива на съдебния акт безпротиворечиво личи волята на решаващия състав защо процесното НП бива отменено.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение районният съд е приел за безспорно от фактическа страна, че на 23.05.2014 г. в 10:01 часа в гр. Перник, , във време на извършван от служители на ОД на МВР - Перник, сектор „ПП“ контрол върху скоростта на движение на автомобилите по републиканската пътна мрежа посредством мобилна система за видеоконтрол било установено, че Б. управлява лек автомобил със скорост от 75 км/ч в нарушение на забраната за движение в населено място със скорост надвишаваща 50 км/ч. Водачът е запознат със заснетото от техническото средство. За така установеното, със съставяне на акт за нарушение на ЗДвП срещу Л.Б., в качеството ѝ на водач на МПС, е образувано административнонаказателно производство, завършило с издаване на процесното наказателно постановление.

При така установеното по фактите решаващият първоинстанционен състав, при извършваната служебно цялостна проверка за законосъобразност на проведеното производство по налагане на административно наказание и актовете, обективирали същото, не установил пороци, които да обосноват отмяна на наказателното постановление на процесуално основание.

Разгледал съществото на спора, след съвкупна преценка на доказателствата, приобщени към административнонаказателната преписка, при вземане предвид доводите и на наказаното лице, решаващият първоинстанционен състав е приел за безспорно установено, че на посочените дата и място именно Б. е реализирала състав на вмененото с акта административно нарушение, за което правилно и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност посредством налагане на справедливо и законосъобразно административно наказание. С

посочените мотиви, процесното наказателно постановление е потвърдено като законосъобразно.

Решението е правилно.

Мотивите на първата съдебна инстанция да потвърди процесното наказателно постановление се споделят изцяло от касационния съд.

На първо място за прецизност и пълнота на решението и във връзка с изложеното в жалбата следва да се посочи, че основанията за обжалване на решенията на първоинстанционните съдилища по дела от административнонаказателен характер, предвид препращащата разпоредба на чл. 63, ал. 1, изр. 2, предл. 2 на ЗАНН, са тези по чл. 348 и сл. на Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), като производството пред касационния съд се води по реда на Глава XII от АПК, а при липса на специални правила и по реда на НПК (чл. 84 от ЗАНН).

Без основание е бланкетното оплакване на жалбоподателя за постановено решение в процесуално незаконосъобразно производство пред първата съдебна инстанция. Районният съдия в изпълнение на задължението си да дири обективната истина е постановил обжалвания акт след законосъобразно проведено съдебно следствие. Изслушани са обясненията на актосъставителя, потвърдил пред съда отразеното в акта за установено нарушение, като е дадена възможност на наказаното лице да бъде представлявано и защитавано от своя адвокат, която последният в две поредни съдебни заседания от дата 10.12.2014 г. и 04.02.2014 г. не е използвал, без данни за наличие на обективни пречки за неговото явяване пред съда. При постановяване на решението си районният съд е взел предвид всички доказателства, приобщени във връзка със спора, като се е произнесъл, а от мотивите на решението личи, кои от тях кредитира.

Неоснователно се сочи с жалбата и допуснато с решението неправилно приложение на материалния закон. На първо място, категорично се отхвърля тезата на процесуалния представител на жалбоподателя, че нарушението по чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е във вр. с чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП. Както правилно е посочено от административнонаказващия орган нарушението по чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Поради това в състава на административното нарушение, свързано със забраната за движение със скорост над установената в чл. 21, ал. 1 от ЗДвП не се включва като обективен съставомерен признак наличието или липсата на създадена посредством поведението на водача непосредствена опасност за движението. Както правилно е отбелязано и в решението на районния съд, процесното нарушение като формално, не държи сметка за наличието или липсата на вредни последици. Евентуалните вредоносни последици са превентирани именно посредством въведената забрана. С други думи достатъчно е забраната да не бъде спазена, за да е налице противоправно деяние и тъй като за същото е предвидено административно наказание, факт е административно нарушение.

Твърденията на жалбоподателя за липсата на доказателства за виновност в поведението ѝ при извършване на процесното нарушение съдът също намира такива без основание. Съгласно текста на чл. 7 от ЗАНН деянието, обявено за административно нарушение е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Кога едно деяние е умишлено или непредпазливо регламентира нормата на чл. 11, ал. 2 и 3 от НК, приложима на основание чл. 11 от ЗАНН. По общо правило и по аргумент на чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, когато в състава на нарушението отсъстват особени признаци относно формата на вината, това означава, е деянието е виновно, независимо от формата на вината. Безспорен факт в настоящото производство е, че

жалбоподателят Б. към момента на извършване на нарушението е и правоспособен „водач“ по смисъла на ЗДвП. Следователно и особено в това си качество, е длъжна да знае нормативно закрепените запрети, да управлява МПС в населено място със скорост надвишаваща 50 км/ч., при липса на специален пътен знак, указващ скорост различна от посочената в общата норма. От това автоматично следва, че с несъобразяването на скоростта на движение при управление на МПС с позволената такава, Б. като водач на МПС и лице, което може да ръководи и контролира своите постъпки, нарушава установеното правило виновно. Или защото си дава сметка, че извършва закононарушение, но умишлено желае настъпването на този резултат, или защото въпреки че могла, а и е била длъжна да знае, че извършва закононарушение, небрежно или самонадеяно не си е давала сметка за това.

Настоящият съдебен състав не намира основание и в пледираното с жалбата наличие на признаци на маловажност на процесното нарушение и приложим редът на чл. 28 от ЗАНН. По делото не са налице данни за проява на смекчаващи отговорността обстоятелства, мотиви, цели или подбуди, от които да се е ръководила Б. така, че дори и налагането на най-лекото наказание да се окаже несъразмерно тежко. В тази връзка административнонаказващият орган, респективно районният съд, са се произнесли и при съобразяване с правилото на чл. 27, ал. 1 от ЗАНН. Наложено и потвърдено като законосъобразно, е наказание в абсолютния законов размер за процесното деяние - движение в населено място със скорост надвишаваща разрешената, с превишение, вменяващо се в конкретно посочените от законодателя граници, а именно от 21 до 30 км/ч.

Горното е основание да се приеме, че като е потвърдил процесното наказателно постановление районният съд е постановил законосъобразен съдебен акт, който освен това валиден и допустим ще бъде оставен в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК Административен съд - Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №83 от 16.02.2015 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №1043 по описа на съда за 2014 г., с което е потвърдено наказателно постановление №14-1158-001491 от 16.06.2014 г., издадено от НАЧАЛНИК СЕКТОР „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ ПРИ ОД НА МВР - ПЕРНИК, с което за нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Л. С. Б. *** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 (сто) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1. /п/

2. /п/